

Ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸν Ἰορδάνην

Ἦτο μὲν γὰρ Τεῖν, αἰὲν ἱερέων μετὰ τοῦ Κυρίου
 μου ἐπὶ τοῦ φεμιστοῦ Γαγγοδαῖ ὅπου φημὲν τὸν
 ἱερὸν λόπον, οὗ ἴσθαι οἱ πόδες τοῦ Κυρίου γυμνοῦ
 καὶ ὁ καθημαρμένον καὶ ἑλπίμον ὅπου ἰκονοῦν
 ἀναβῆ ἐπὶ τὸ φοβερόν Αὐτοῦ μαρτυροῦν τὴν ἐκκλησίαν
 ἡμῶν ἐν τούτῳ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, ἅρα ἔχει καὶ
 ἔχει καὶ τὸ μνηστικόν ψυχῶν, ἡμεῖς, τὸ
 ἄλογον μέρος αἰ τὴν φοβερὰν λαίαν δούσαν τοῦ Γαγγοδαῖ.
 Ἐξήντο ἡ προφητεία· μήτις γὰρ ἀνὴρ, ἀπὸ μὲν
 χιτῶν καὶ ἰμάτια φέρων, ἀσκητικῶς καὶ μετὰ κατανύξεως
 ἀναγίνσκων· πηλοῦ καὶ ἀποῖν· πῆλοισι δὲ
 καὶ μεγαλοπρίπιαν ἡδύαν ἀναβαλλόμενος φῆς ἔς
 ἡμῶν, ἀνυμνῶντο ὁ Προφῆταις ὁ δὲ ἀναγνίσκων
 ἦτο ὁ Μιροταχίης Φιλιππουπόλις Φύλιος.

Ἦ ἔρα παρῆρχτο, τὸ λαϊκόν πρὸ ἡμῶν προῦντο
 μακρόν, ἡ δὲ μέσον μακροῦ ἱερέων ἀφῆκε ἐλόν
 Ἰορδάνην καὶ ἐπιστοφῇ ἀμύβας κατὰ τὴν ἰατρικὴν
 Τεῖν ἱερέων εἰς τὸν Ἱερουσαλὴμ ὅπου τὴν
 Μυάμην Πέμπην οὐ μόνον παρὰ τὴν αἰσθητικὴν ἐλόν
 Πάτριαν, ἀλλὰ καὶ κατανύσαν τὴν ἐκκλησίαν
 μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Κύριος μετὰ τὸ ἄπικτον
 παρίδμε τοῦ μαθητῶν τὸ μέγα τοῦτο ἡμῶν μετὰ
 χιτῶν μετῆρτον.

Οἱ ἄρα οἱ ἀνέκτιν ἡμῶν ἔχοντες Πύχνητον ἀγία Ἐκκλησίαν.

δίνει ἤδη 10 π.μ. καὶ μόνη μαρτυροῦμεν νὰ
 συμπεριεῖται ὁ Ἀσάφ ἀμαρτυροῦντας Ἀχμεῖ
 καὶ τὸ μαβίχιον καὶ οἱ μεγάλοι ἀλοχῆς ἀρε-
 τισοὶ ἵπποι τρέχουσιν ἀνταρχίους.

Βρίσκον ἐξυπνὰ τὰ δέχεται τῇ ἱερουργίᾳ πρὸς τὸ
 μέρος τοῦτο, δι' οὗ ἡ παραδοσὺς γίνεται οἱ Ἰουδαῖοι
 ἐξήγαγον καὶ ἐξεδόχοντες τὸν Στέφανον, τοῦ καὶ
 Σαύλου (ἡ δὲ Παῖς τοῦ Ἀποστόλου) κεραιάντες
 τὰ ἱμάτια τῶν ἐξοδούμενων τὸν Πεντοπόλεον.

Διελθόντες τὴν γέφυραν τοῦ χειμάρρου τῆς Καίδων
 καὶ ὁ τοῦ ἡμεῶν φαυλότερος δεδομένος τὸν κύριον
 διελθόντες ταύτης καὶ ἐδυσχύνοντες αἱ τοῦ οἴκου
 Ἄννα καὶ Καϊάφα καὶ αἱ ὁ Πρεσβύτεροι τῆς Πιλάτου
 Ἰσραὴλ συνημῶς. πόσαι ἀναμνήσεις τῶν ἀναμνησ-
 μένων περὶ τὸν τοῦτο διερχόμενον.

Μετὰ μικρὸν φθάσαμεν αἱ τὴν Γεθσημανὴ καὶ
 ἀνοίξας τὰ χεῖρας ἡμεῶν ὑποτάσσοντες τὸν κυρίον
 τῇ δουλείᾳ ἡμεῶν «Γεθσημανὴ τὸ χεῖρα...»,
 ὁλοκαίεται δὲ ἡμεῖς ὁ τάφος τῆς Θεολόγου ὅν
 προσκυνήσαμεν καὶ ἐκπορεύσαμεν μετὰ τὴν ἡ-
 γοῦ Ἰερδάνου ἐπισκοπὴν ἡμεῶν.

Ἄνωθεν ταύτης εἶδον ὁ τόπος ἔνθα ἐξεδόχοντες
 τὸν Στέφανον, πρὸ μικρῆς δὲ ἐξ ἀντιστάσεως
 τῆς ἡμετέρας ἐκείτης γέφυρας. ἱαχασθὲν δυσκοῦντα
 οἱ ἄλλοι ἐφύοντο ἑκὶς καὶ αἱ τὸν Πεντοπόλεον
 Στέφανον. #

3

Προχρῶν μὲν παῖδας ἑῶν ἐκτελέσαντες ἢ
βυθῶν. Δεῖναι ἀνάγκη νὰ ἔπαιον ἐν τοῖς ἀσπλη-
στοῖς ἡμῶν ὅτι τοῦτο ἦν τὸ χρίον Μάρθα καὶ
Μαρίαν τῇ ἀδελφῇ τοῦ Λαζάρου καὶ ὅτι ἐνταῦθα
ἐδάμνασεν ὁ Κύριος μακάρι τὸν θάνατον τοῦ φίλου
αὐτοῦ ὅτι « ἐφύθησεν ἐν τοῦ μητρὸς καὶ ἤγειρεν
αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ».

Ἐνταῦθα δίδυνται ὁ τάφος αὐτοῦ καὶ ἡ
αἰὲς αὐτῆς καὶ ἡμεῖς Μοναστήριον ἐν ᾧ ἡ Μάρθα
καὶ Μαρία ἐξήσαντο ἐκ ἀπὸ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ θνήσκον-
τος καὶ γένοντο ἐκ τὸν Κύριον τὸ περιπατῆσαι αὐτὸν
« Κύριε εἰ ἢ ὡς οὐκ ἂν ἀπέθανί με ὁ ἀδελφός »,
ἐνταῦθα δίδυνται ἡ οἰκία τῆς Μαρθᾶ καὶ
Μαρίαν ἔνθα πρὸ 6 ἡμερῶν τοῦ Πάσχα παρῆλθεν
δύπνα αὐτὸν Κύριον Λάζαρος δὲ ἦν ἐν τῇ συνουσίᾳ
ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν ταύτῃ ἡ Μαρία λαβούσα λίθον
νέκτου πάλιν ἤλθοι γυναῖκα ἤγειρε τοῦ πόδας
τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαζε ταῖς δεξιῇ αὐτοῦ τοῦ πόδας
αὐτοῦ, ἡ δὲ οἰκία ἐταχυώθη ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ μέρους.

¹ Διὰ ταῦτα δὲ νὰ ἴδῃ ὁ ἐπίδοκτον τὸ μῦθον τοῦτο
ἐν τῷ Χριστῇ. Μοναστήριον ἐν τῇ συγγένει τῆς Ἀσσυ-
ριανῆς τῆς Ὀμιλίας.

Ἡ ἄρα διέρχεται ἱερὰ παρὰ οὐρανὸν αἰ-
μίαν τοῦτον ἱερὰται καπνὸς, μύπαι ἱερὰς ἱερὰ
δύπινον παρατίθεται ἐν τὸν ἑλκυσ;
ἱερὰται ἱερὰται διένεται καὶ ἡ οὐμία
Σίμωνος τοῦ ἱεροῦ ἱερὰ προσηύχεται καὶ τὸν
Μαλθαῖον τῷ ἱεροῦ γὰρ ἀνέβαινα μύπαι
ἱερὰται βαρύνεται καὶ κατὰ τὴν ἱερὰ
φαγὴν αὐτοῦ ἀναμύπαι: περὶ χαροῦμεν καὶ
ἀντιπρὶ τῆς βαρύνεται ἱερὰ γόφον ἱερὰ φαίνονται
ἐν τὸν οὐρανὸν τὰ οὐρανὸν καὶ αὐτὰ καμύπαι
χαρίον τινὸς εἶναι ἡ κατὰ τὴν μύπαι ἡν ὁ ἱεροῦ
ἀπὸ τῆς τῆς μαρτύρῃ αὐτοῦ γὰρ ὅτι ἱερὰται εἶναι
πῶς διδρύνεται, ὅν γὰρ ταῦτα καὶ φαίνονται ἀπὸ αὐτὸν καὶ
καὶ ἱερὰται, ἐν τῇ αὐτοῦ κατὰ τὴν «ὅτι κύριος αὐτοῦ
χρῶν ἱερὰται»

Καὶ οἷα ἀνδρὶς οὐρανὸν! ἡν ἡ ἄρα
ἡμῶν πρὶν ἡμῶν ἱερὰται τῆς κατὰ τὴν μύπαι
πῶς γὰρ μύπαι ἀνέβαινα, καὶ ἡμῶν, καὶ ἡμῶν
καὶ μαρτύρῃται, ὅτι ἀνδρὶς γὰρ ὅτι ἡμῶν ἡν
μύπαι περὶ ἡν τὸς γόφον γίνονται ἐν τὸν ἀνέβαινα
καὶ ἐν τὸν ἱερὰται τῶν ταῦτα ἀνέβαινα περὶ τὸν ἀνέβαινα
να ἀνέβαινα.

Οἱ διάφοροι ποιηταὶ ὃ ἀραφ ἀμαρτυροῦν ⁵
τῆς τραγῳδίας. Σύνθεσις.

Προχάρουσαν καὶ φθάνουσαν εἰς τὴν γένεσιν ἡ ψυχή
ἐπὶ δὴν γὰρ καὶ φθάνουσαν ἀρχεται ἡ ὁδὸς. ἀπὸ τοῦ
ἐνέματός τοῦτον καταφαίνεται μακρόδεν ἡ ποιητὴς
ἔξ-χοι, ἡ ποιητὴς ἐξ-Σίδρ καὶ ἡ ἐαυ-ἐξ-Μισοῦ
ὅπου τὸ χῶνι χαδρὸν ἴνδα τίθεται ὅτι ἵνα το
τὸ Πανδοχῆον ὅπερ ἀναφέρει ὁ Ιουναῖς (1.)
ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ παρὸς ἐαυτοῦ.

Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνέματός τοῦτον εἶναι ἔξοχος,
καὶ ὡς ἡμεῖς φαίνεται ἡ ἐρῶν ἐξ ἡν ἀνδρὶς
προσυνεῖται Ἀράβων, καὶ ἡμεῖς καὶ πίνοντες
καὶ αἰσθάνονται τὰ δόγματα αἰσθάνονται.

Ἡ ἐρῶν αἰσθάνεται τὴν ἀποστροφὴν ὅτι ἐν
ταύτῃ ὁ ἴσος μετὰ τὴν μακρότητα ἀναβαίνει
ἐν τῇ ἐρῶν ἰσθάνεται πρὸς μετὰ, ἴσος ἐρῶν.
ἴσος, ἴσος καὶ αἰσθάνεται ἀνίσχυρος εἶναι.
ὁ δὲ πρὸς τὴν μετὰ τῇ ἐρῶν, ἀνίσχυρος
τῇ ἐρῶν τῇ ἐρῶν καὶ φανερὸν εἶναι.

Ἡ δὲ ἴσος ἐρῶν πρὸ πάντων τῶν Ἀράβων καὶ
ἀμαρτυροῦν Ἀχμετ ὅτι μετὰ ἀναστροφὴν ἴσος ἐρῶν
ἀρχεται τῇ ἐρῶν καὶ ἀναβαίνει καὶ ἴσος ἐρῶν
τὴν ἐρῶν, πίνοντες ἀπὸ τῇ ἴσος ἐρῶν καὶ
φανερὸν εἶναι 12 πίνοντες, καὶ ἀναβαίνει,

εὐφροσύνας, καὶ ἡδονῶν ἑτάσματα εἰς
ἐμπροσθεν αὐτῆ τοῖς μὲν εἰς ἴσον δὲ ἐν
ἡδονῇ ἀναμεινῶν ὅτι ἡ ἀνδραγαθία.

Ὅτι φανερὰί ἐσσι οἱ δὲ ἦτο ποτὶ δύνατοι
νά γινῇ τὸ τοιοῦτον, ἡ πλὴν ἀγίων, ἄσποροι, ἀγροίματοι.
προσχητικῶς ἀνδραποὶ «ἐξομαχοί», οἱ ἡδυν
τορμῶν ἐξ ἑξῆς τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ὅπως μετασχηματίζονται.
τὸν κόσμον ἔξῃθεν καὶ ὁ κόσμος ἐκδοῖται ἐκ
αὐτοῦ, οἱ δὲ προσκυνοῦνται δι' ὅσον τὴν αὐτὴν
παύλαχον τῶν κόσμων εὐρεῖσθαι ὅπως ἀπαθῶνται
τὰ ἱερὰ ἵνα ἰδοῦν ἡ φ' αὐτῶν ἐπαύλασαν οἱ ἅγιοι
αὐτῶν πόδες.

Θα ἔγιντο ἡ κατάληψαι αὐτὴν ἀν' ὃν ὁ Ἰουδὸς δὲν ἦτο
θεός· καὶ εἶναι τοῦ ὅπου παθεῖται ὁ Κύριος καὶ
δὲν ἔβραυνεῖτο κατὰ γράμματα;

Προχρῶμεν.

Τὸ χάρις τοῦ μαζοῦ Σαμαρίτου. Ἡ καλὰ βασις
πρὸς τὴν Ἱερὴν. Ὁ χείμαρς Χορράθ. Ἡ Μορὶ
Χορζεβοῖ. Ἡ γυνὴς Αἰμιλιαν. Οἱ πόνοι γυναι.

Μαδ' ἴρα καὶ αὐτὸν ἴφ' ἰσονδρόμα πορείαν φθάσαν
εἰς τὸ Πανδοχίαν τοῦ μαζοῦ Σαμαρίτου ὅπου ἐν μέσῳ
τῆς ἀχαρῆς βασιλῆς ἐστὶν Ἄραβες τινες ἀντιπρόσωποι
τὸ αὐτὸ ἐργασίον δαίλο χάρις μετὰ Μορὶαν γυναικὸς
πρὸς αὐτὴν ἀντιμερῆσαν ἴσχυρ' ἰχθυίου τῆς.

Ἐνταῦθα ἡ καλὰ βασις εἶναι ἀσολομολάτη κατεχόμενη
τῶν ἀμαρτιῶν καὶ οἱ γένοιτο καταπαῖς τοῦ πόδα, ἡμῶν.
Ἀφρα ἴσχυρ' ὁ ἀσολομολάτης χείμαρς Χορράθ, εἰς
ἐπὶ τὰς τοῦ καλῆς οἱ ἦγος ἰσοφύμεν τὸν πόδα.
Εἰς τὸ βάθος τῶν χειμάρων τὴν καλὰν ἡ ἀχαρὰ Μορὶ
τῶν ἀφρα τερπνὴ τῶν Χορζεβοῖ γυναικὸς δ' αἶλα καλὰ
βασίαν ἐνταῦθα μετὰ αἰμιλιαν ἀφρα συνησι-
νοῦν πρὸς ἄλληλα διὰ ἀναστάσεων μενοπαλίων.

Ὁμοιωμένοι οἱ χενοτοὶ ἄνδρες οἱλοι οἱ τινες
καὶ φοβερά καὶ ἀνίχα ταῖς βάθου.
ἡ καλομῆαν ἑαυτὴν δέχοντες καὶ περιφρασεύοντες
καὶ παραδίδοντες τοῖς ἴσρα' προσευχήματα ἐξ ἡσυχίας
καὶ ὁδοδότης Χορζεβοῖ.

Μόνη ὅταν ἴδῃ τὴν τὸ ἀσολομολάτη καὶ χείμαρς
ἴσρα', τὰς ἀντιμερῆσας ἀπορροῦσας τῆρας.

ἡ στήθια καὶ τὸ ἱερὸν δάμαρ τῆς δάμαρ τῆς
 ἡννοῦ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἔλε παλαγγόλεον ὅτι
 ἡδρεύει οἱ γυλαὶ τὸς διαβάτας ἡφ' ἡ καὶ ὁ
 ἡννοῦ.

Ἦν δὲ τὴν παραβολὴν αὐτῆς ὅτι ἄνθρωπος τῆς
 κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἐξ ἱερὸν καὶ γυλαὶ
 περιίπτεον. Πρὸς ἱερὸν δὲ τῆς Τουρμὴς ἡννοῦ
 ἡννοῦ, ἡννοῦ ὅτι μόγις ἀπὸ ἡννοῦ χρόνῳ ἡφ' ἡννοῦ
 ὅτι ἡφ' ἡννοῦ πᾶν ἡννοῦ γυλαὶ ὅτι ἡννοῦ
 ἡννοῦ αὐτῆς ἐς τὸ μέρος τοῦτο τὸς διαβάτας.

Ἡ Ἱερὸν. ὅτι φοβερὴ καλαπράσινα ὅφιν.
Ἡ Μοῦ τῆς Περφίλῃς ὅτι βαβαῖς. τὰ ἡννοῦ
ἡννοῦ. τὸ ὅτι τῆς Περφίλῃς.

Ἀπὸ τῶν ἡννοῦ τοῦ χαλκὸν καλαπράσινα ἡννοῦ
 τὸν ἀπότομον δάμαρ καλαπράσινα ἐς τὴν πεδίαδα
 τῆς Ἱερὸν μαυρὰν ἀσπὴ μαυρὰν ἐς τὸ βάθος τῆς
 πεδίαδος ἡννοῦ ὅτι νότον ἡννοῦ ἡννοῦ
 ἡννοῦ διὰ μέσον τῆς ἡννοῦ φοβερὴ καλαπρά-
 σιν ὅφιν, οἱ τὸ ἡννοῦ εἶναι ἡννοῦ ὅτι ὅφιν.
 ὅτι ὅτι ὅτι! τὸ πρᾶσινα ἡννοῦ αὐ
 περὶ τὰς ὅφιν αὐτῆς φύσιν, ἡ δὲ ὅφιν ἡννοῦ
 ἀναδυστάει ἀπὸ τῆς ἡννοῦ τῶν ὅφιν
 περὶ τὴν περὶ δάμαρ ἡννοῦ

ποταμῶν ῥαῖαν.

9

Ὡ! Ἰορδάνη ἡ ταχὺ ῥαῖα ἐν τῇ ἐκείνῃ
ἡ ταχὺ ῥαῖα ἐν τῇ φρεσὶ ἐν διαρίᾳ, ἡ ταχὺ ῥαῖα
ἐν τῇ οὐ ἀγία αἰσῶσι.

Ἀναπαύομαι ἀπὸ μισθόν ἐν τῇ Μορὶν ῥα
Προφῆτα ἔχουσιν ἡμεῖς ἔχουσιν τὸς οὐρανούς
οἷα ῥα ἐν αὐτῇ ὁ Ζακχαρίας ἐπὶ τῇ ταπεινότητι
ταπεινότητι καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἰδοὺ ῥα ἐν
ἔχουσιν, δύνανται δὲ ἡμεῖς τὰ ἡδύα ἐν τῇ
ῥα ἐν τῇ οὐρανῶν Πόρτις ῥα ἐν τῇ
David μετὰ τῇ Βαβυλῶν (ψ. π. 5!) ἡ
ῥα ἐν τῇ καλαμῶν ῥα ἐν τῇ καὶ Νανῇ
καὶ τῇ αἰσῶσι ἐν τῇ ταχὺ ῥα ἐν τῇ
οὐρανῶν ἀπὸ τῇ γυνὴς οὐρανῶν τῇ αἰσῶσι.
Ὁ δὲ μακρὸν δὲ ἔχουσιν τὸ ὅρον τῇ περὶ αὐτοῦ
ὅτι ὁ διάβολος ἀντίπαλος τὸν ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ αἰσῶσι.

41 Μοῦν τῷ Ἀββᾷ Γρασίμω. Ἡ νύκτα δὲ γάλα
 Ἀναχίρως πρὸς τὸν Ἰορδάνην. Πρὶν ἢ ἵκναι
 εἰς χεῖμαρ.

Μετὰ τῆς πορείας φθάνομεν ἴδω περὶ τὴν 3 μ.μ.
 εἰς τὴν περὶ τὸν Ἰορδάνην Μοῦν τοῦ Ἀββᾷ
 Γρασίμω ὅστις λοβοῖτον ἔχεν ἰζηρεῖσαι τοῖς
 ἐν αὐτῇ γάλας, οἷον καὶ τὸν κεραρίαν καλῶσαν
 ἴδω ἑαυτὴν εἰς τὸ οὐδ' εἶδεν πρὶν τοῦ Ἰορδάνου, ὅτε
 ἰσχυρῶς ἐπ' αὐτὴν ἐξαναγνώσκειν ἐν τῇ εἰς
 αὐτὴν (4 Μαρτ.)

Συνὴ καὶ χαμπρὸς ἀποκατάστατον ὁ ἵππος
 μου καὶ οἱ ἐν αὐτῷ παῖδες τῆς Μοῦν.

Μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν Μοῦν ἔφθασεν
 Νύκτα δὲ γάλας ἢν μετὰ τὴν μὴν ἔγινον.
 Περὶ τὴν 4 1/2 μ.μ. ἀναχίρουν διὰ τὸν Ἰορδάνην
 εἰς τὴν ἵππον· εὐνοῖαν τοῦ ναυαγισμοῦ ἐν
 τῇ ἴδω τῷ ἀγνώστῳ Ἰορδάνου.

Ὅσον ἡ ἡμέρα ἔγγισεν τὸν ταχύνοντα οἱ παῖδες
 τῆς καρδίας μου.
 Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸν Ἰορδάνην! Ὅτι ἀπὸ παιδων
 ἰσχυρῶς ἴδω πρᾶγμα τοῦτο;

Ποιοῦμεν τὸ εὐφρῖν τῷ Ἰορδάνι εὐνοῖαν ἰσχυρῶς
 μετὰ τὴν ἵππον ἀπᾶν καὶ τὸν εὐνοῖαν τὸν γόμον
 Καθυστάτω τὸν Ἰορδάνην τὸν Ἰορδάνην ἔχοντα

τὸν Πέτρον Ποίεσιν (νῦν δὲ Παμπράκην ἱεροδι-
 αμον) γόγια, κωμικὰ καὶ λυγρὰ καὶ ἱερὰ
 αἶα. Ἄλλ' ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοιοῦτον ἀγία ἰνδουισμῶν
 ἡμῶν καὶ χόρμει, ὁ Ἀραφ' Ἀχρίε ἰνδουισμῶν
 ὑπὸ τῷ οἶκῳ τῆς Μοῦς ἔξ' αὐτῶν ἰατρικῶν
 οἱ μοναχοὶ νὰ προσφέρωσι μετὰ φαγνῆς καὶ
 διαβάλλου καὶ μύθου ἐν τῇ φέρουσαι προσκομι-
 λῶν ἰατρικῶν.

Αἱ ἀποστάσεις ἐν τῷ Ἀχρίε ἦδη ἰφαίνονται καὶ
 φέρεται ἀπὸ ἡμῶν χείμαρρος δι' αὐτὸν ἦτο αἰδίας
 ὁμαγὴ καὶ ἴση.

Τετάρτη ἀναλασχίλῳ ἀναλίσκονται ἡ ἀμαρτία καὶ
 ἐν τῷ δαίματι ἐν φόρῳ καὶ φῶς μὲν ἀγχοῦ ἀνὸς
 τῷ δαίμῳ ἔχῃ ἱερὰ καὶ βαίνομεν ἦδη διὰ μέσον τῶν
 δάμνων ἱερὰ καὶ τῷ ἰσχυρῶν τῷ ἰσχυρῶν, αἰδίας
 νόμῳ δὲν ἐξίσταται ὅπως.

Οἱ ὄχθαι τῷ ἰσχυρῶν. — Οἱ δάμνοι. —

Ἀσκητὶς ὑπερδουρῆς τῷ Προδρόμῳ. — Ἡ ἐμβόλιος
ἡμῶν. — Οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶν. — Οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶν
τῷ ἐν τῷ ὄχθαι δάμνοι. — Τετάρτη αἰνῶν τῷ Παραδύσῳ. —

Αἱ ὄχθαι τῷ ἰσχυρῶν πικρὰ καὶ ἀφροῖ ὑπὸ
 ποιήσῃ δάμνοι, καὶ πικρὰ ἐν τῷ ἐν τῷ ὄχθαι
 τῷ δάμνῳ τῷ ἐν τῷ ὄχθαι τῷ δάμνῳ τῷ δάμνῳ
 ἰσχυρῶν ποιήσῃ καὶ ἀφροῖ δάμνοι ὑπερδουρῆς
 τῷ δάμνῳ τῷ δάμνῳ τῷ δάμνῳ τῷ δάμνῳ

Διψίδας τῶν ἰδάλων, ὄχι γὰρ τοῦτων μακρὺν
καὶ ἐφ' ἵκανα μέρου τῆς ἐσθίου ἐρηλίας ποῦ
καὶ οἱ δάμνοι περιέρχον φύει καὶ ἐλαφύει
φθάνομεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον εἰς τὸν ὅτι ἐφ' αὐ
δὲν νά βασιλεύομεν.

Καθεχόμεθα τῆς ἀνάγκης ὅτι ἐξέσμεν ἀσυντήν
μαλαχόν, ἀσυντήν γὰρ ἀσυντήν ἐνδοξομένην
μετανοχί τεύχεα καμύχου φέρεται οἰκίαν
διασυντήν τῆς δάμνας καὶ ἐρχόμενα πρὸς
ἡμῶν. ἀναιήτοις μοναχός ἐκ τῆς ἐγγύς Μοῦς
τοῦ ἐκ τῆς Προδορίας ὅτι πρὸς ὃν Χειρῶν
ἐμβαλίδου εἰς τὸν ὅτι δάμνον φέρεται τῶν γυναικῶν
ἐκ τῆς τοῦ Μεγάλου ἀσυντήν «φυνήκει»
ἐκ τῶν ἰδάλων. . . . ἀσυντήν τῶν ἰδάλων
ἀσυντήν ἢ φύει. . . . «ἐκ τῶν ἀσυντήν ἐν ἀσυντήν»

. . . . «γ. π. π.» ἔχει τὸν Ἀπόστολον καὶ τὸ
ἐκ τῆς τοῦ φύει ἐμβαλίδου εἰς τὸν ὅτι
ἰδάλων τὸν ὅτι δάμνον φέρεται τὸν ὅτι δάμνον
μετ' ὃ ὁ ἀσυντήν ἀσυντήν γυναικῶν
ἢ δὲ, εἰς τῶν μετ' ὃ δάμνον εἰς τὸν ὅτι δάμνον
ἀσυντήν ἰδάλων τὸν ὅτι δάμνον.

Τοῦτο ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀσυντήν ἡμεῖς
καρτέον ὁ φύει καὶ ἀσυντήν καμύχου
τῆς Θεογονίας καὶ τῆς Πόλεως ἀσυντήν (τὸν ἐκ
διδάσκοντος Πορφυρίου)

Οἱ καὶ φύει τῶν ὅτι δάμνον ἐκ τῶν βασιλέων
τῶν Χειρῶν, ὅτι καὶ Χειρῶν, ἀσυντήν

διὰ γένην ἐκβαλίαν ἀπὸ ἡμῶν μαυρίαντα
 εἰς δεινότης τὰ βάθη καὶ οὐρανὸς ἐν δόξῃ
 τῆς βασιλείας ἡμῶν ὁ κινδυνὸς ἐν τοσούτοις ἐνα-
 ρίταις. αἱ ὅχθαι αὐτῶν εἶναι ἀργυρώδεις γυαλίσκας
 δὲ τῆς δύναμει νὰ ᾤσονται ἀμέτρηται ἐν τῷ μέλει βάθος
 τῶν αὐτῶν ἐκτελεσθέντων εἶναι ἀπὸ τὴν κινεῖται
 δ' ἁβέαν.

Πορὶ εἰς, ἱερμένους μετὰ ἀσπὶς ἀρετῆς, κρα-
 τῆς ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀναδόχῃ καὶ ἀποφυγῇ ὁ μὲν
 ἐπὶ τῇ ἐν γένει φρονῶν εὐαγῆς ἐν τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ
 τὰ αὐτὰ εἶναι, αἱ ἀγνάφαι, αἱ τὸν ἐν αὐτῇ τῆς
 ψυχῆς ἀποσπίναντα.

Τὶ ἡδὲν ἐν τῇ σιγῇ τῆς αἰῶνος ποιήσας αὐτῇ
 τρεῖς ἀναδύσεις καὶ τρεῖς καταδύσεις πρὸς τὴν
 τῆς Μαρίας Τριάδος, οἷον γένηται οἷον περιχρῶσθαι.

Ἡ νοῖον πορὶ τὰς ὁφθαλμοὺς μου νὰ ἴδω εἶναι
 τῇ καὶ εἶναι ἐν τῇ τοσούτῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ
 ὁ κύριος. καὶ εἶναι καταφθέρματα;

Αἰμῶνες, ευφρόνους παῖδες, εὐχαριστία ἐν τῷ δέον
 εὐφροσύνην αἰῶνος, τὸν εἰς ἀνθρώπων ἀναγίνωσκον
 ἔσονται τὰ ἀμύμονα τὴν καρδίαν μου ἀιδήματα
 καὶ εὐαγῆματα.

Ἡ τοῦ ἴδω περὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ὁ ἦμος δὲ ἀπὸ τὰ
 μέρη τῆς ἀγίας πόλεως καὶ αἱ αὐτῶν αὐτῶν ἰχθυόσας
 τὰ περὶ τὸν ὅχθον ἐν τοσούτοις δένδρα, τὰς δ' αἰῶνας
 τὰς δ' αἰῶνας καὶ τὸν ἀπέναντί μου μαγαρίων
 ἰφ' ἡ ποιήσας αὐτὰς τὰς αἰῶνας εὐαγῆματα τὴν εὐφροσύνην

Ἰὼ Παρδάνα καὶ ἄνδρες ἱερεῖς: ^{ἡδὲ} ἀγα-
θήναιες: Παρδάνας ἐν ᾧ ἦσαν οἱ
Προσάτορες!

14

Ὁ δὲ δι' ἐνότητος ὅτι λόγος μὴ δάκρυ
μέγα, πόσα ἰφθαλμοὶ ὅτε ἠδάνδων τὸ ἴδιον
μεῖζον χαρὸν, μεῖζον δειρὸν καὶ εὐχάριστα
ὅσα λόγον ἔχοντες περιεβόλῃσαν ἰαδύμην νά
μεῖν ἐν αὐτῇ ἄραν.

Ἡ ἀνάβασις ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἰδύμης. Τὸ
ἀνιχνεύμενον Συμεῖον

Ὁ ἰδύμην εὐχρῆς δὲ εἶναι μὴ ἠδάνδων λόγον
ἀγίαν λόγον ἱερὰν πόσα πύρρον εὐχρία, καὶ
εὐδαίμονιαι ὅσα ἦν εὐχρῆς καὶ ἐν ἀναβαίνῃ.
ἀπὸ τῆς ἰδύμης τὰ ἀνιχνεύοντα τὰ ἑαυτῶν
τοῦ νόμου ἀνομίας, καὶ χάρις νά δέξῃ ἡρχίαν
μνονία τῇ φωνῇ ἀπαγγέλλει. Μανδρίαι ἐν
ἀφύπνεον αἱ ἀνομίας καὶ ἐν ἀπαγγέλλουσιν
αἱ εὐχαρίαι, μανδρίαι δὲ τῇ ᾧ ᾧ μὴ γορίαι.
Κύριος εὐχαρίαι καὶ ὑμῶν ἐν ἱερῇ ευχρησίᾳ
παρμάχον τὸν κύριον ὅπως με' ἀγίασιν ἀναμάρτυρα
εἰ δυνατόν νά δυνάμεν τὸν ἱερότατον χρόνον τῆς
προσκύειαν ταύτης μῆς. Βρίσκει δὲ τὰς περὶ ἡμῶν
τὰς ἡγείαν ἀνιχνεύοντες περπατῶν φέρων δὲ ἐν
τῇ ἐνότητι μὴ καὶ τῇ ἰχθύνῃ μου, εὐτυχέσθω
καὶ κατεφύγον αὐτῇ καὶ ἐπιδύμῃ, εἰ δυνατόν,
ἦν εὐχρῆς ταύτης καὶ οἱ νοῦν ἦσαν

ἐν αὐτοῖς παρόντες, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ καρδία αὐτῶν
 δαΐμονος ἀγάπης καὶ χάριτος ἀγαθό-
 ῖμος καὶ χριστιανικῆς μακαρίας.

ὦ! δεῖα νόμα τοῦ Ἰορδάνου

ὦ! μάργ' ἔρμος

ὦ! ἱστορικὸν μυστήριον περὶ τὴν ἱερίαν

τοῦ ὁποῖου ἐρέθοντο πᾶσαι αἱ ἱστορικαί

ἱδρὸς αὐτῆς ἀντιπικρύναν τοῦ νόσου! πρὸς

ἱερίαν ὁμοίαν, ὅς ἂν ὁμοίαν, οὐκ αὖτις

ἀνιχνεύμενον.

Ἀμφοτέρως ἡ ἐσπέρα καὶ ἡ ἀμφοτέρως

ἡ περίξ φύσις καὶ ἀμφοτέρως τοῖς περίξ φύσιν

καὶ τοῖς δένδρῳ, αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων, τῶν

μοναχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀνθρώπων καὶ ἀγίων

μερῶν καὶ τῶν.

Ἀπὸ πάσης καὶ ἐξ ἑκαστοῦ ἐκείνου καὶ οὐκ
 οἷον οὐκ ἐκ περιπαλῶντα, ἀλλὰ πᾶσι ἐπε-
 ράν τῆς γῆς βεβαίως.

16

Ἡ ἴση ἀναγέννησις. Εὐχρηστοῦ πρὸς τὰ Κέρια.

Οἷα δὴ παρὰ ἑδνεύ! Ἡ ἴση ἀναγέννησις
ἀπερόφα καὶ ἄγνη δίσταται ἐν ἱερουργίᾳ
τῇ πραγματικῇ ἀλλήλῃ, ἵνα οἷον ἰδίχονο
τὸν ἀνέκλυτον τῆς ἐκκλησίας ὑπερόχον ἡθικῆς
ὑπερβάσας.

Τὰ αἰσθητικὰ δὲν ἔχον αἰσθητῆς, ἔχον ἡθικῆς.
Τὰ πάντα ἄγνα, τὰ πάντα ἄγνα, τὰ πάντα γαμπεῖ!
Τί κρῖμα νὰ μὴ εἶναι τοιοῦτος ὁ γὰρ ὁ βίος τῇ ἀδελφείᾳ!
Μαί, ἀλλὰ μὴτας εἶναι μὲρὸν τοῦ γένους νὰ βασι-
λέυῃ τῇ ὅπῃ ἐβασιλέει ὁ Κύριος.

νὰ τοιοῦτος ἂν τὰ μόνον τοῦ κόσμου νάματα, εἰ
ἂ ἐκπρίβῃ καὶ ἀμαρτία καὶ ἐλάφῃ διὰ πάντος
ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος κατὰ κληρονομίαν διὰ πάντος
τοῦ σώματος τῆς ἀμαρτίας.

Καὶ ἂν ὁ ἱερός ἀνθρώπινος τῇ νοῦν τοῦ Μ. Εὐ-
βάτου ἀναβαίμην ἀπὸ τῶν πραγμάτων τῆς ἐν Μεδιοχά-
νους κορυφῆς πρὸς ἡλικίας, χαρῆς καὶ
ποιήσεως ἔφαγε κατ' ἀλαφρίαν μετὰ τῇ ἱερᾷ
Ἀμβροσίᾳ τῶν ἱερῶν ἑαυτὸν ἔμνησεν ἡ ἀδελφὴ
ἐκκλησίας τῆς Δύσεως. Σὲ τὸν δὲ ἑμνοῦμεν,
Σὲ Κύριον ὁμολογοῦμεν, τί πρέπει νὰ φάμεν
εἰς οὐχὶ ἀπὸ τῆς γοίτης ὑδάτων, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς

ποῖον τὴν Ἰορδανίαν ναυαγίων ἀναβαίνων;
 ὦ! Κύριε! περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκάς με
 τί ἀνταποδίδω Σοι; δὺ χαριστὶ Σοὶ καὶ
 βαδίζων τὴν πρὸς Σὲ εὐχαριστίαν ἀναφέρω,
 ἀλλὰ διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἄγαθόν, οὐλινός ἡ δὴ
 ἡδὴ με οὐκ ἔχω ὅπως κατ' ἀξίαν ἴδω πρὸς
 Σὲ εὐχαριστίαν εἶπω, τὴν πρὸς Σὲ εὐγνω-
 σίην ἐκφράσω, τί εἶπω καὶ τί πράξω.
 Ὅλα τὰ μοῖ ἐφαίη ἱερὰ Μυστήρια, νέον
 βάπτισμα, ἐπαναμύθη τὴν μὴ ἐπαναλαμβάνο-
 μεν βαπτίσματος!

Ἀναχίρως. Ἡ βαδεῖα αἰνὴ τῆς νουθεσίας
 ἐκ τῆς ἰερᾶς τοῦ Ἰορδάνου. Μία μου ἦσαν
 τὰ μαυρὰ νύκτες. Οἱ κύνες τῆς Μοῦσας τοῦ
 Προδρόμου. Ἀφίξη, καλὸς μου ἐν αὐτῇ.

Ποιοῦντες τὸ εὐμενὲς τοῦ ἱερᾶς Σιναὶ ἄγιοι
 ἄνθρωποι ταῖς αἰσθητικαῖς τῶν ἀμαρτωλῶν ἡμῶν βου-
 λόμεθα ἂν τὰ εὐδένδρα μέσῃ τῇ ἐχθρῇ τοῦ Ἰορδάνου
 ἢ νῆς πύλα ἢ τοῦ κυρίου τῆς ἰερᾶς τοῦ Ἰορδάνου,
 ἐκείνη ἐκ τῆς νουθεσίας, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐκ τῆς
 δόξης, διπλὴν ἐκείνη. Εἰρή, βαδεῖα ταπεινότητι
 πανταχοῦ, οἷον ἱεροὶ τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνοήτως, αἱ ἀμαρτω-
 λότητες ἐπὶ ἐκείνῃ ἔχουσιν ἀρχήν.

Ἐνῇ δὲ οὐλῇ ἰθαίνοντο, ψυχαὶ τῶν χερσῶν μου
 ἐγίγνω ὅτι ἔχον χάριν πολλήν δι' ἐπὶ δαυλὴν
 μετ' αἰαίς ἀδάμαντος, δῦρον ἢ τῆς προσφυγῆς
 ἐν δαχτύλῳ, τὴν κρῖμα, διὰ τὴν κρῖμα ἐν δαχτύλῳ οὐλῇ
 ναί μετ' αἰαίς ἐν μέσῳ τῶν χαρῶν, ὅτι ἐννοῶ
 μετὰ τὴν βασιλείαν μου ἦν ὁ περὶ τὴν, τὸν
 ἀπιδόχα ἔγινον ἐξ ὧν μόνον τὸν κρῖον καὶ ὅμως
 τὴν παρὰ τὴν εἰρήνην καὶ μοι ἀπιδόχα ἐν μέσῳ
 ἀρετῶν χαρῶν.

Οὐλῇ ἐν μέσῳ τοῦ εὐδότη καὶ τῆς βασιλείας οὐλῇ
 τῆς ἐρημίας ἰθαίνοντο ὅτι μετὰ τῶν χαρῶν καὶ
 ἐγίγνω φῶτα, ἡδοναὶ φῶτα τῆς ἱερᾶς Μοῦσας
 τοῦ Προδρόμου, τὰ μέντοι λαλοῦν καὶ ἡ ἐπὶ Προδρό-
 μου τῆς ἀρετῆς καὶ μέγιστον ἀρετῶν.

Μετ' οὐ πολλοῦ φθάνομεν ἐγγὺς τῆς Μοῦσας. ὅτι κινῶντες
 τῆς Μοῦσας ἡχοῦντες, ἀντιχρῆ ὅτι ἡ ἐρημία καὶ πρὸς
 εὐχρῆν αἰσθανόμεθα ὅτι δὲ ἔνθα τοῖς καὶ ἐννοεῖται
 καὶ δὲ καὶ τοῖς ἀντιχρῆ.

ὁ ἴμεθα ἡδὴ ἔξωθεν τῆς Μοῦσας. Νέα πρόσωπα, νέοι
 μοναχοί, νέοι δεσποῖς! νέοι ἱεραὶ συνημῶν!

Καταγύομεν ἐν τῇ Μοῦσῃ, ἐν ταύτῃ ἡνοῖσθαι τὴν
 ἀρετῆν τῆς Μ. τῆς Μοῦσας καὶ βαδὶ ἐκτελεῖται
 τὰς χορδὰς τῆς περὶ τὴν ἡμῶν ἡ ἐκτελεῖται τῆς
 πράξης τῆς γυναικὸς ἀρετῆς, ἡ δὲ μνησθῆναι φερόν
 υπερβόρμενον τὴν διαγχεῖς οὐχὶ πρὸς αὐτὸν ὡς ὁ ἡμῶν
 καὶ ἰσοδύναμον Ἄδην, ἀλλ' αὖ αὐτὴν τὴν χεῖρα τῆς
 ἱερᾶς γυναικὸς, ἡνοῖσθαι γαροῖμεν αὖ μνησθῆναι

αἶψα καὶ ὁ αἶψα ποῖναι εἰς λόν ἡμέτερον Ἰουάν. 19

Μερονύχια. Ἡ περίφθου ποιήσας.
ὁ ἱναίρος οὐρανός. Μεγίσται καὶ αὐτοφύη ἡμῶν.

Περὶ μέσας δὲ νύκτας ἐν ᾧ καὶ περίφθου ποιή-
ματα καὶ μόνον τοῦ ραῖδρον τοῦ Ἰορδάνου ἡχοῦνται
τὸν ῥοῦν τοῦ, ἐν ᾧ καὶ ποιοῦσι οἱ ἱεροὶ προσκυνοῦνται
ἀνταῖοι ἐν τοῦ νόσου τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τὴν ὁδοπο-
ρίαν τῆς αἵρας, ἐν ᾧ καὶ περίφθου ποιήσας ὡσαύτως
ἀνταῖοι ποιοῦσι οἱ ἐν τῇ μοῦν ἡφαιόχατα, οἱ χαρῆται
ἀστέρες ὑπεράνω τῆς δόξης τῆς Μοῦν, τρεῖς ὁμοῦντες
ἐφ' ἑαυτὸν τὸ ροφρόν αὐτόν τῆς μολυβδόξας τρεῖς
ἐρήμον, ἡμῶν μόνον ἡφαιόχατα καὶ αἰχμαῖοι περιεσσι-
τοῦνται ἐξω ἐπὶ τῇ δεικνύον τῆς Μοῦν, ἡμῶν δὲ
ὑπὸ ἀγίας συγγραμμάτων καὶ χαρῆς τῆς προσχομένης
ἐν τῇ συνελθούσης ἐν ἡμῶν ἀναγνόντες ἐχαροῦσθαι
ἐπὶ τοῦ σπουδαίου ἡμῶν τὰς ἡμῶν μέσας καὶ αὐτοφύη.

~~Μεγίσται καὶ αὐτοφύη~~

21
Τρεῖς καὶ ἑνὶ γεφύρῳ μου ἴδαντα, ἐπιδουρῶ ὅπως
δάψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐγὼ αὐτὸς ἀπὶ χθάνομαι.

Ὁ δὲ γέρων, Κύριε, τὸν μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνου
νῆα βίαν μου. Ὁ δὲ γέρων, Κύριε, τὴν νῆα περίοδο
τῆς ζωῆς μου καὶ ἀξίωσόν με ἐν τῇ νεκροῦσιν
τοῖς λυκαυδαροῖς πρὸς Σὺ ἰδεῖν, πρὸς Σὺ ἀναβῆναι
καὶ πρὸς Σὺ καταλῆσαι.

Ἦν δὲ οὖν ἔτι αἱ ἡνιόχονες. Ἦτο δ' αὖ τῆς νεκρῆς.
Ὁ δὲ τίππῃ οὐκ ἔμελλεν, ἀλλήλῃ οὐκ ἔμελλεν καὶ
ἰψάμῃ ὁ Νυμφίος τῆς Μεγάλης Τρίτης μετὰ τοῦ
Ἰσοπαρίου τῆς Καββαίας, ὅπερ ἴψαμῃ ὁ νεκρῆς
ἦν Θεογονίας Σχολῆς, ἡ Πίστης Λαβάρης, τόσον
ἰψάμῃ, τόσον ευρυμηνία, ἐν τῷ δέ.

Ὁ οὖρανός ἴψαμῃ ἦδη ἐπὶ τῆς ἐρήμου τοῦ
Ἰορδάνου τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ. Μαυρὸν ἐκείθεν ἡ
νεκρὰ δάμαρ. Ὁ δὲ οὖν ἡ δάμαρ τῆς Τιβεριάδος
καὶ ἀνὴρ παρὶς ἡ Πτοχμαίς, ἐν ᾧ ὁ Ἰορδάνος
βαδίζῃ καὶ ὀρμητικῶς ῥέει καὶ ἔλαττο ὁ δὲ ῥέει
πρὸς τὴν Νεκρὰν δάμαρ.

Ὁ δὲ γοῖπὸν ἰδούσθῃ ἡ νεκρὰ τῆς δαυλίας.
Τοῦτον τὸν ποταμὸν οἱ βυβαλῖνοι ἀγοχράφοι ἀπειπο-
νίζουσι ἢ ἄνδρα περίφοβον πρὸ τοῦ Ἰησοῦ, δέχον-
τες ἢ ἀπειπονίζουσι τοῦ γόγῃ τοῦ ψαλμῶδου
"τί ἐστὶ σοὶ δάμαρ, ὅτι ἔφυγες, καὶ οἱ Ἰορδάνη,
ὅτι ἔστράφη ἐν τῷ ὀπίσω;"

Καὶ ὅμως πόσα πρὸς ἀνιχνεύσαι ἀπὸ τῆς
ὀχθῆς τοῦ Ἰορδάνου!

Ὁ δὲ γοῖπὸς ἢ ἐνδύμενος ἔχων τὸν
ποταμὸν μου χρυσὸν δαυλῆαν κακοεργεῖται

μὴ ἀδάμαντα.

322

καὶ ὅμως, τοσοῦτον θυαυδεῖ δια τοῦτον, θυεῖσθαι
ποτὶ ἂν ποτὶ ἀπώμεται τὸν ἀδάμαντα τῆς ψυχῆς;
ἀορίστου ὄχι. ὦ! ἀδύμι ἀνθρώπι! Πάντοτε ἔγχε, πάν-
τοτε ἡ καρδιά σου ὁ δυνάστης! Ἀξίωσόν με
κύριε, ὅπως νῦν ἀνδρὸς ἐν σοὶ γίνω, ἄξιος ἐν
σοὶ τῷ κυρίῳ, ἐν σοὶ τῷ Χριστῷ.

δοῖναι ἤδη ποτὶ μετὰ τὸ μενοινῆσαι. ἔξελχεται
ἐπὶ τῷ δέματι τῆς μου. Ὅχι ποιῶνται.
Ὁ Θεὸς τῆς μέσης καὶ ταῖς ἰδαταὶ αὐτῶν
διὰ μέγα τῆς ἐρήμου. Ἰππεύει αὐτὸς ἐν τῇ
τοῦ ἀστέρου. Ἀνὰ ναυπηγίᾳ ἔτερον, ἀπὸ
τὸν βόρειον ἐπέφανεν κείρῳ ἰππεύει αὐτοῦ.
Στεφανοὶ ὁ αἰρῶν τὸν περιήνορον καὶ ἔξο-
χον ποταμὸν τοῦ νότου.

Ἐξαιροῦνται ἴσως ὁ αἰρῶν νὰ φεῖται τὸς Θεὸς
ἐν τῷ νύκτιν ὁ ἀγαπῶν, ἐν τῇ νύκτιν,
καὶ ὅμως πόσοι διαπληκτικοὶ εἰς αὐτόν, πόσοι
παρανοήται, πόσοι περιφρονοῦν!

δοῦναι κύριε, νὰ ἔρῃ τὰ μεσότοιχα καὶ
φράγματα τῶν ἀγίων σου ἐκκλησιῶν! δοῦναι
ὅπως οἱ πάντες ἐν ἐν σοὶ φρονῶσι καὶ ἐν ἐν σοὶ
αἰδοῦνται! Κύριε, νύγε, Θεὸς τῆς ἐκκλησίας σου.
Ἀναπαύου ἐν ταῖς ὀχθαῖς ταύταις, ἡ ἐκκλησία
τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τοῦ αἰῶνα τερατίου.

Εὐαγγέλιο γέγονε εὐαγγέλιον ἱερῷ ἀναμύσει!

24
εἴμερον. πρὸ μνηρῶ ἔπιμεψαμένον ἐν τῇ ναυῷ τῆς
μουτῆ τοῦ ἀββᾶ Τρεσβίμου! ὅν μὲν τῇ εὐκονομασίᾳ
μεταγαρβεύοντο ἀπὸ τοῦ ἀββᾶ Ζαβριᾶ, ἐν δὲ τῇ
βορῇ τοῦ τοῦ ἱεροῦ περὶ τὴν Πρόδωκον ἀμφόρου
συμπαριστάμενος καὶ συμπροερχόμενος.

Θῶα μορφῇ! Θῶα πνεύματι, προσώπου, οἷα τιμωρία
τῆς ἀθρίας ἡγίας τοῦ σώματος, ὅπερ τόσα καὶ καὶ
ἐκείνη, καὶ τόσα καὶ καὶ ἱεροφάνειαι ἐκ τῶν
ἀγίων ἀνδρῶν.

«Θάψον, εἶπε τῷ ἀββᾶ Ζαβριᾶ, ἵδε τό σῶμα τῆς
ἀθρίας Μαρίας. Ἀπιδάνα τὴν αἰὲν ἐσπέρην, καὶ ἦν
μετέχων τῇ ἀχράντῃ μηδελίᾳ».

Θύμῳ ἐπὶ τῷ ἱερόφωτῳ ἔγραψε καὶ ὁ Ζαβριᾶς ἱθάψεν.
Ποῦ ἄρα γε ἀνελθὼν νὰ συνέβη ἡ δαυμασία αὐτῇ εὐκρίνῃ
ἐπὶ τὸ πνευματικόν φῶς τῆς βυθίου; Ὁ Κύριος μόνον
γινώσκων. Ἡ καρδιά αἰεδακταὶ καὶ ἡ ἱστορία ἀναφύει.

Πόλλοι εἶναι οἱ διάκονοι τοῦ πόδα ποταμοῦ,
Κηφισοῦ, Ἰλίου, Τίβερη, Σηκουάνης, Τάμευ,
Δούναβη, Νείλου, Ἀλφῆ καὶ οἱ λοιποὶ. ὅσοι
ὅμοι ἐναδρόφομοι ἀπορροοῦν μίαν κατὰ τὴν
αἰὲν καὶ τὴν ἀγιότητα Μαχόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ
ποταμῶν τοῦ Ἰορδάνου.

Ὁ ποταμὸς ἄγιε! ὡ ποταμὸς, ὅς μόνος μεταξὺ
τῶν ποταμῶν τοῦ κόσμου ἠγάθη νὰ διχθῇ γυνόν
τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ ἵερὰ φάνηται καὶ ἀγ-
εῖχες τὰ νάματα σου τὰ Ἰορδάνια. Μὴ φοβοῦ

255
Θύειν τῷ ἄνδρ' ἅπαν δι' οὐδ' ἴνα τῷ
ποταμῷ τοῦ κόβρου δά' ἀφ' ἡμῶν τὴν
ἑαυτοῦ ἐβλίαν ὅπως ἐπείσῃ πρὸς σε
καὶ ἴδῃ καὶ ῥανλιδῇ διὰ τοῦ ἴδα-
τος ἢ θυδιδῇ ἐν αἰλῷ.

Σιῶν, οὐκ ἐμψύχουν οἱ προθυμοὶ σου,
οὐκ ἐμψύχουν οἱ πιετοὶ σου χείρες.
ὦ Ἰερουσαλὴμ, πόσον εἶσαι ἄγιος!
πόσον εἶσαι μέγας!

ἐν Ἱερουσαλὴμ, κατὰ Ἀπρίλιον 1905.